

LA REPRESENTACIÓ DEL FILM DOCUMENTAL INSTITUCIONAL UN TESTIMONI HISTORICOCIENTÍFIC EN L'ESPAI INFORMATIU ACADÈMIC

Rosale de Mattos Souza
Universitat Federal de Rio de Janeiro

Introducció

Els mitjans de comunicació de massa (ràdio, televisió, cinema, internet) i els documentals són construccions discursives, espais de mediació ideològica. Tradicionalment, en arxivística es considera *documentació especial* tota aquella documentació composta per gèneres documentals i que en aquest treball denominarem no textuals, com ara la documentació filmogràfica (audiovisual), la documentació fonogràfica i la iconogràfica. Es considera *arxiu* el conjunt de documents produïts i rebuts, acumulats en el decurs de les activitats públiques o privades, independentment de la seva naturalesa, suport o format. Segons Schellenberg (1974, p. 22):

[...] les pel·lícules cinematogràfiques, per exemple, quan són produïdes o rebudes per una administració en l'acompliment de funcions específiques, poden ser considerades arxius. És el cas dels films destinats a enregistrar esdeveniments d'actualitat, com ara films d'escenes de combats durant la guerra, influir en l'opinió pública o entrenar el personal civil o militar.

L'"estat de la qüestió" de la representació arxivística, en una perspectiva històrica, demostra que la primera preocupació per normes de descripció data de 1888 als EUA. En la dècada de 1960, Dorothy Arbaugh, una arxivista nord-americana, explica els procediments de recepció, anàlisi, selecció, control, organització, catalogació i preservació dels films produïts i rebuts oficialment pels òrgans de l'Administració pública a l'Arxiu Nacional dels EUA. L'arxivista Luciana Duranti revela que va ser a la dècada de 1970 quan es va passar a utilitzar l'expressió "descripció" en arxivística. Els anys 80 va haver-hi moviments de discussió en països d'origen anglosaxó, i va sorgir el Corrent Arxivístic Canadenc Anglòfil i Francòfil del Quebec. També hi va haver els corrents anglès i nord-americà. A la dècada de 1990 sorgeix finalment la Norma Internacional de Descripció Arxivística ISAD(G), amb versions de 1992, 1994 i 2000. Al Brasil hi ha poques experiències com aquesta norma, i només hi ha propostes d'adequació; falta fixar normes nacionals i un Consell Tècnic de Descripció dins del Consell Nacional d'Arxius - CONARQ. Actualment es posa en dubte la Norma Internacional de Descripció Arxivística ISAD(G), per tal com encara no s'ha trobat una solució a la qüestió de la representació descriptiva dels documents especials, en particular l'audiovisual, i de quina manera aquests documents s'insereixen en una estructura relacional de sentit dins del seu espai informatiu –representació en nivells múltiples, amb els seus diversos punts d'accés. Subproblemes – Quin és el grau de testimoniatge i/o informatiu d'un audiovisual associat a conceptes com evidència, adhesió, pertinència i autenticitat documental arxivística, i quins són els diversos testimonis, des del testimoni històric fins al científic. Com a objectiu principal – comprendre i contribuir al desenvolupament d'una base conceptual sobre la representació documental en els dominis de l'arxivística, de la normalització descriptiva, de la transferència de la informació arxivística adequada a les noves tecnologies d'informació dins les ciències de la informació. D'aquesta manera, es busca potenciar el patrimoni de films documentals institucionals, possibilitant un diàleg introductor entre àrees de coneixement, com ara la comunicació social, el periodisme, el cinema, l'arxivologia, la història i les ciències de la informació. Com a objectius específics – fer una anàlisi sobre els "arxius espe-

cial", i arxius de films, arxius de films institucionals; films documentals i els seus llenguatges específics; films documentals institucionals, comparativament amb films documentals relatius als moviments de foment de la creació d'òrgans cinematogràfics oficials al Brasil, com va ser el cas de l'Institut del Cinema Educatiu (INCE) i l'antiga Secretaria d'Informació del Ministeri d'Agricultura.

Metodologia conceptual

En el camp de l'epistemologia dels sistemes de pensament, el principal teòric utilitzat va ser Michel Foucault. En la història es van fer servir els conceptes de Le Goff, Marc Ferro i Pierre Sorlin. En l'arxivística contemporània canadenca, els de Carol Couture, Rousseau, Turner, Gilbert Comehaut; en la nord-americana, els de Charles Dollar, i a Portugal, Armando B. Malheiros da Silva. Dins les ciències de la informació, els precursors van ser Harold Borko i Gernot Wersig. Borko va observar tota la trajectòria i les característiques de la informació procurant entendre-la com a procés, amb les seves característiques dinàmiques, les seves propietats, analitzant-la des de la seva generació, emmagatzematge, organització, processament i intercanvi de dades i informacions. I el treball va ser analitzat d'acord amb les següents categories d'anàlisi de recerca:

Memòria col·lectiva, ufanista, nacionalista narrativa, lineal, historiografia positivista.	Diversos tipus de memòria: de la consciència individual a la memòria artificial, no lineal, difonent els sabers. Historiografia de l'"Escola dels Annals"
Totalitzant	Fragmentat
Continuïtat	Discontinuitat
Periodització	Crítica al criteri serial com a factor d'ordre
Testimoni tradicional	Nous camins per als testimonis
Autenticitat documental	Qüestionament de l'autenticitat documental i l'evidència
Document-monument	Crítica al document-monument
Document: suport + contingut	Informació

Contrapunt entre dues postures conceptuals arxivístiques

Enfocament històric/custodial X Enfocament sistèmic o científic

PARADIGMES DE L'ARXIVÍSTICA TRADICIONAL	NOUS PARADIGMES DE L'ARXIVÍSTICA
Enfocament eurocèntric	Enfocament anglosaxó: canadenc i nord-americà
Fons documental	Procés d'informació: des de la seva gènesi fins a la destinació final; gestió de la informació; sistemes d'informació; configuracions de sistemes d'informació; coneixement i comunicació associats a les xarxes d'informació; infovies

Ordre original	Procedència múltiple
Unicitat	Possibilitat de mantenir-lo. Ruptura del concepte d'unicitat documental.
Autenticitat	Nous atributs/ la recerca de codis per a l'autenticitat del document electrònic.
L'arxivística com a disciplina auxiliar de la història	Una arxivística amb més autonomia teòrica i encaminada a les recerques del coneixement i científiques més diverses: la diversificació dels testimonis
Instruments de recerca: guies, inventaris, catàlegs, repertoris, índexs	Instruments de recerca com a punt d'accés a un sistema d'informació.
Suports documentals tradicionals	Nous suports documentals: documents especials, discs magnètics, discs òptics, etc.
Arxiu custodial	Interdisciplinarietat, transdisciplinarietat, arxiu dinàmic i científic associat a les ciències de la informació.

Metodologia operativa qualitativa

Revisió de la recerca bibliogràfica; de la recerca documental en fonts primàries trobades en l'Arxiu Central de la UFF; entrevistes amb professors relacionats amb l'Àrea de Cinema i Vídeo de la UFF sobre el documental, els seus llenguatges i les seves categories organitzatives; visites a institucions que tenen acumulació d'audiovisuals en el transcurs de les seves activitats orgàniques específiques, comparant els seus fons i els seus estadis d'evolució; mostratge de les principals categories en els fons del Nucli Audiovisual (NAV) de la UFF; revisió de les normes internacionals de descripció arxivístiques, considerant que la representació i la descripció del mostratge del documental institucional seguirà els paràmetres de la Norma Internacional de Descripció Arxivística ISAD(G) pel que fa a la tria dels elements descriptius que s'aproximin més al document especial filmic.

El film documental i el potencial informatiu

El film documental és un espai conceptual heterogeni de conflictes i divergències. El documental, per a alguns autors, és considerat "natural"; per a d'altres, "film de fets", i també és denominat "cinema-veritat". Hi ha un gran nombre de definicions sobre films documentals, però d'una forma general assenyalen que en el film documental hi ha aquesta tensió entre el cinema-veritat i la ficció, entre el que és real i l'imaginari. La importància del film documental pel que fa al discurs periodístic és que, en la temptativa d'aproximar-se a la simultaneïtat dels fets, és un instrument informador (dóna forma a) i formador d'opinió pública.

La ciència de la informació, amb la seva capacitat analítica, podrà verificar el procés productor de la informació (el seu context material i abstracte des de la seva gènesi), tenint en compte les institucions proveïdores d'informació que repercuteixen en la cognició i en la

representació individual i col·lectiva. Wersig va veure la informació com un fenomen de transformació sociopolítica, i considerarà que a partir d'ella es pot arribar a una "consciència" generadora d'acció.

Categories organitzatives dels films documentals

Expositiu (documental clàssic)	Directes
Observacional	Imatge "evidència" del món real
Interactiu	Desconfiança envers la imatge verista
Reflexiu	Afirma la no autenticitat del so i de la imatge

Més enllà del reflexiu: punts de fuga - ruptura amb els grans esdeveniments i els grans homes, en favor dels esdeveniments fragmentats i els homes comuns. Per als professors entrevistats de l'Àrea de Cinema i Vídeo són categories que interactuen les unes amb les altres.

Institucional. En la bibliografia consultada, el terme utilitzat és el següent: "film institucional". El terme "film documental institucional" no és utilitzat com una categoria de forma explícita. El film documental institucional intenta retratar la realitat tal com es presenta i mantenir una relació de semblança amb la realitat, i si està inserit en la producció documental en el transcurs de les activitats organitzatives específiques d'una determinada institució, per la seva característica d'acumulació tendeix a tenir un caràcter arxivístic. Per a la major part dels professors entrevistats de l'Àrea de Cinema i Vídeo, el film institucional serveix per a la publicitat institucional.

[...] Els films cinematogràfics del govern es realitzen amb fins educatius, per a la divulgació d'informació destinada a millorar la vida i l'activitat dels ciutadans americans, o per informar el públic sobre els serveis governamentals disponibles. (...) Els documentals i escenes relatius a investidures presidencials, expedicions científiques, conferències, processos industrials, obres públiques i temes semblants. Arbaugh (1964, p. 215-216).

Institucions visitades

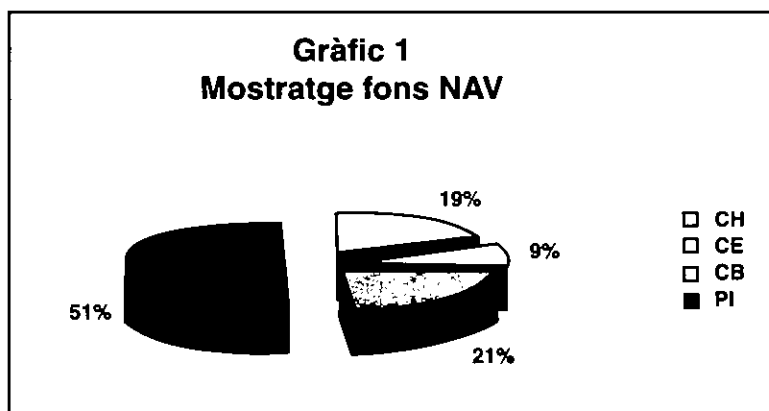
Arxiu Nacional del Brasil – fons de l'Agència Nacional, òrgan successor del Departament d'Impremta i Propaganda (DIP), en el període de Getúlio Vargas; Casa d'Oswaldo Cruz – cal destacar-ne els films provinents de l'Institut Oswaldo Cruz sobre la lluita contra la malària durant la modernització de Rio de Janeiro, en la gestió de l'exprefecte Francisco Pereira Passos, i altres conjunts documentals relacionats amb la salut; Cinemateca Brasileira – el major centre de documentació cinematogràfica d'Amèrica Llatina, referència internacional de conservació i restauració de films. Vegeu fons del DIP, a São Paulo; Universitat de l'Estat de Rio de Janeiro (UERJ) – fons de memòria audiovisual de la UERJ, el procés institucional de la Universitat; en el Nucli Audiovisual d'Imatge, referència en imatges antropològiques – fons provinents de la Secció i Comissió de Cinematografia Rondon; Universitat Federal de Rio de Janeiro – Nucli de Tecnologia Educativa per a la Salut (NUTES). Perspectiva pedagògica del film documental institucional de forma explícita. Experiències de postgraduat amb llenguatges mediadors i la cognició; Universitat de Campinas (UNICAMP) – fons relacionats amb l'evolució institucional acadèmica i el progrés científic.

Solament l'Arxiu Nacional del Brasil i la Casa d'Oswaldo Cruz desenvolupen propostes de descripció de documents; les altres institucions, com ara la UERJ, la UFRJ, i la Cinemateca Brasileira, treballen amb tècniques biblioteconòmiques per a la recuperació de la informació. A la UNICAMP hi ha un Sistema d'Arxius (SUARQ), però es desconeix si hi alguna proposta de descripció en què es faci servir la norma ISAD(G).

El camp de recerca és el Nucli Audiovisual (NAV) de la UFF, òrgan inicialment subordinat al Gabinet del Rector (GAR) com a òrgan suplementari, creat amb un reglament intern aprovat per la Resolució número 154/75 del Consell Universitari (CUV) i amb atribucions reglamentades per la Norma 145/77; era l'òrgan sectorial subordinat directament al rector. A partir del quinze de maig de mil nou-cents noranta-set, el NAV va quedar inactiu i les seves activitats van ser absorbides per l'Institut d'Arts i Comunicació Social (IACS) de la Universitat, amb les funcions de supervisar, planejar, orientar, coordinar i executar les activitats de recerca en relació amb la comunicació audiovisual en l'àmbit de la Universitat, així com les activitats administratives i industrials de producció de recursos audiovisuals d'interès per a la Universitat.

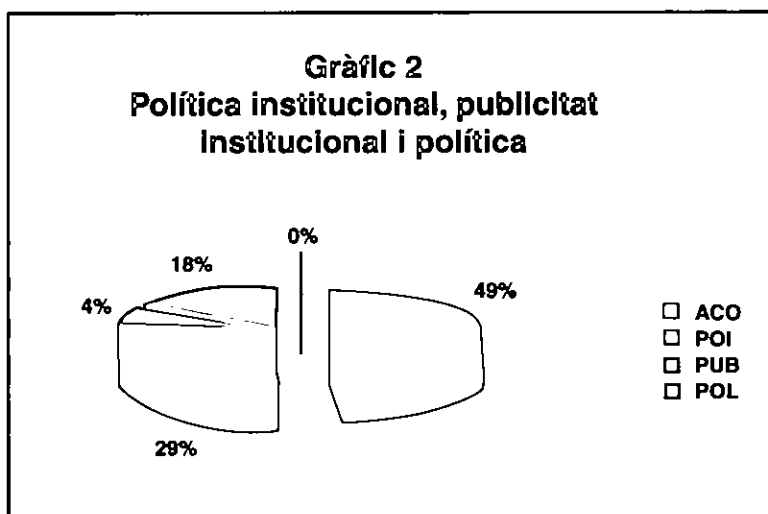
El nucli audiovisual de la Universitat Federal de Rio de Janeiro

Des de l'espai informatiu que és el Nucli Audiovisual de la Universitat Federal de Rio de Janeiro (NAV/UFF), es va adoptar com a objecte d'observació el patrimoni audiovisual, que abasta prop de mil films documentals institucionals i se'n va analitzar una mostra, prop del 50% del total, procurant analitzar matèries i/o categories. Quant al primer gràfic, cal remarcar que els films documentals institucionals encaminats al coneixement científic dins de la Universitat predominen respecte a la política institucional i/o la publicitat institucional -PI; hi predominen els testimonis/registres primerament de l'Àrea de Ciències Biomèdiques, en segon lloc de Ciències Humanes, i en tercer lloc de Ciències Exactes. Les àrees de coneixement en l'àmbit de la Universitat van ser dividides en tres grans categories, identificades amb les següents sigles al gràfic 1: CH - Ciències Humanes, CE - Ciències Exactes, i CB - Ciències Biomèdiques.

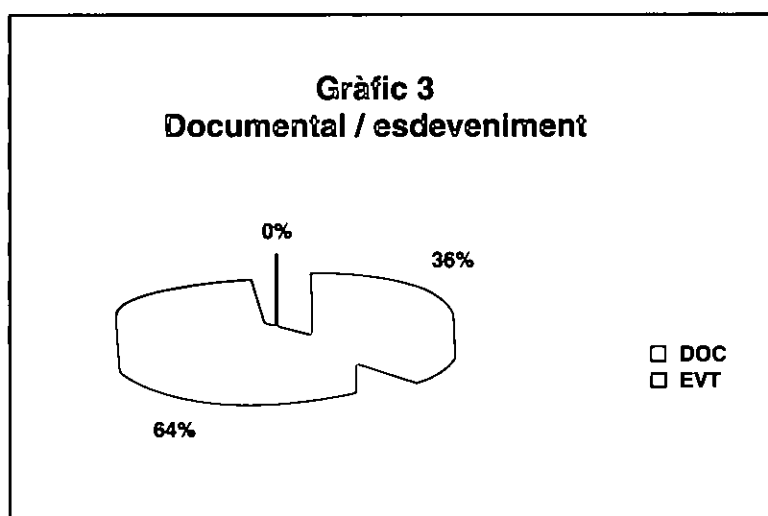

Al gràfic 2 s'observa que, dintre d'aquestes tres categories, predominen els films documentals institucionals sobre la política institucional (és a dir, l'observació que la Universitat fa d'ella mateixa i el compromís de la UFF amb la comunitat de Niterói), i sobre els temes relacionats amb la política nacional, manifestos populars i altres temes debatuts pel país, cosa que demostra la seva obertura cap a la societat en general, i en menor proporció, els films

de publicitat institucional. Les sigles atribuïdes al gràfic 2 identifiquen les següents categories: POI – Política Institucional, PUB – Publicitat Institucional, POL – Política, i ACO – Àrees del Coneixement.

Cal tenir en compte que hi ha dues categories preexistents en el "Catàleg de l'Audiovisual del Nav": una categoria relacionada amb DOC - Documentals, amb prop de 36% del mostreig, i una altra categoria, amb prop del 64%, identificada com a EVT - Esdeveniments, que pot ser considerada una subcategoria de Documental. En la categoria Esdeveniments s'inclou la cobertura d'actes solemnes, com ara el procés electoral (sobretot l'elecció del rector) i el final d'aquest procés, amb les respectives preses de possessió dels rectors, congressos, seminaris, trobades i debats d'àrees del coneixement dins de la Universitat, així com la cobertura de festivals de música, concerts de música clàssica de l'Orquestra Simfònica de la UFF tocant música clàssica, i altres esdeveniments.

La representació de la imatge en moviment i la ciència de la informació

Sorlin (1985, p. 130 - 131) entén el concepte de pla en el film com un encadenament lògic d'alguns fotogrames, un punt de vista en la continuïtat del film, el conjunt del qual té un determinat sentit dins la narrativa fílmica. L'autor fa una anàlisi per plans, enumerant-los, i d'acord amb un seguit de camps que seran inclosos en un quadre esquemàtic: angles, temps de durada, enquadrament, il·luminació, profunditat del camp, moviment de les càmeres, descripció de personatges, objectes, llocs, i efectes sonors com la música, el diàleg i els sorolls.

La representació de la imatge en moviment des de la perspectiva de la ciència de la informació (1998, p. 102 -117) per Cordeiro –criteris de lectura– a través del llenguatge sonor, escrit i iconogràfic; del marge de polisèmia a la possibilitat de disminució de l'ambigüïtat, el que es confia a la capacitat dels usuaris a l'hora de comprendre el missatge, i també la influència del perfil dels usuaris en el planejament del sistema de recuperació de la informació (SRI). Per als dos autors és important el context que envolta la producció fílmica, el seu conjunt documental.

La representació descriptiva archivística

En l'intent d'estudiar amb major profunditat la qüestió de la representació archivística de films, se suggereix tenir en compte algunes qüestions: 1) la noció de simulacre de la imatge –el llenguatge analògic– en tant que simple “reflex” de la realitat; 2) la trama narrativa; 3) l'itinerari exigint per la producció i la direcció del film; 4) el procés de construcció, des de la selecció dels angles que han de ser filmats i la tria i muntatge de les imatges fins al producte final; 5) el format; 6) el suport documental: acetat, nitrat, etc.; 7) el seu valor com a “testimoni” o els diversos nivells i combinacions amb altres testimonis; 8) els plans i seqüències dins d'una perspectiva hipertextual; 9) la seva representació en un llenguatge informàtic i/o digital, etc.

Les regles per a la descripció en múltiples nivells de la Norma ISAD(G) són quatre: 1) descripció del general al particular; 2) informació rellevant per al nivell de descripció; 3) relació entre descripcions; 4) no-repetició de les informacions. (CIA, 2000, p. 6)

En el pla descriptiu van ser considerades les set àrees d'informació d'acord amb el mostreig de l'audiovisual de la UFF *Una institució acadèmica brasilera*, que al seu torn va ser descrit mitjançant l'aplicació de la ISAD(G), tot procurant desenvolupar una descripció del contingut a través de categories classificatòries i del desglossament fílmic i/o audiovisual.

Consideracions finals

En el *locus* documental (proximitat entre els conceptes d'adhesió, evidència, testimoni) el referent s'adhereix en tant que càrrega potencial testimonial i informativa dels registres, independent del seu suport documental. En l'evidència, la constatació dels fets/informacions es verifica en diversos nivells en els quals Sorlin, Barthes i Foucault estableixen relacions amb empaties, identitats i la divisió dels codis socials. Aquests conceptes depenen dels contextos informatius, de la competència pel que fa a la comprensió/cognició de l'individu, o també dels sistemes d'especialistes. En Foucault hi ha una inestabilitat en el discurs i una fragilitat en l'observació. El discurs és un procés en el temps, i l'acte de representar acompanya els canvis esdevinguts no solament en el llenguatge, sinó també en els valors, en la quotidiani-

tat de l'home. La funció fa el sentit i la informació contextual està associada als sentits institucionals, els quals, al seu torn, estan en relació amb el seu paper social. Les institucions elaboren els seus discursos i produeixen els seus senyals d'evidència, de testimoni i d'autenticitat, cosa que els dona legitimitat.

Pel que fa als models/categories de documents, es pot justificar i constituir una nova categoria oficial i explícita de documentals: la del film documental institucional, que té una gamma pròpia d'informacions/continguts i que ha de ser tan valorada com les altres categories. Dels discursos dels films documentals periodístics als altres films documentals, s'organitza un seguit de tries de llenguatges i formats que poden interactuar. Hi ha una problematització de categories pel que fa al film-documental com a veritat, objectivitat, credibilitat i mecanicitat que influeix en la seva producció.

Identificació dels països d'origen de la ciència de la informació amb els països amb enfocament anglosaxó de l'arxivística sistèmica i científica. Borko va analitzar el procés, el comportament, el flux, l'organització i el tractament de la informació, identificant-lo com a gestió de la informació arxivística en la mesura en què acompanya la informació des del moment en què es produeix aquesta informació fins a la seva destinació final en l'arxiu permanent (informatiu/històric), tot alternant activitats arxivístiques com la descripció documental. Wersig veu la ciència de la informació com una ciència postmoderna que pot col·laborar amb les altres en la solució dels problemes tecnològics, i dur l'home a una informació transformadora que el condueixi a l'acció.

El mèrit de Sorlin no és solament com a historiador, sinó també com a analista de la informació fílmica que es preocupa, amb la seva visió hipertextual, del conjunt documental en què s'insereix el film, a l'igual que Cordeiro, que es preocupa del conjunt documental des de la perspectiva de la família i la gènesi dels documents fílmics. Sembla que els dos autors tenen una visió de la informació contextual dels documents fílmics ben nítida, que té en compte l'espai de producció i de sentit en el qual el film ha estat produït. També cal destacar l'arxivist canadenc Comeault, en la preocupació per la descripció fílmica com una experiència anterior en la importància atorgada al desglossament fílmic. En el desenvolupament de la recerca es va fer palesa la necessitat de recollir i verificar en un futur allò que les altres organitzacions internacionals, com la FIAF i la FIAT, tenen avui com a norma/manual de descripció fílmica, ja que la norma ISAD(G) per si sola no ofereix una solució als procediments que els són específics, i remet als seus respectius manuals. Cal que aquests òrgans es perfeccionin i intercanviïn experiències tècniques amb la CIA i amb la comunitat arxivística internacional pel que fa a la descripció de la imatge en moviment.

En la norma ISAD(G), en tant que descripció documental de la imatge en moviment, es va determinar una categoria/paraula-clau o descriptor per al tema principal com a punt d'accés, el qual formava part d'un vocabulari controlat d'acord amb el que preveia la norma; també es van analitzar els principals plans/segments fílmics amb la intenció de donar informacions referents al contingut del document fílmic, i dels elements descriptius "suport" i "dimensió" del document especial, que suggereixen que aquestes informacions s'insereixin en elements descriptius dins l'Àrea d'Estructura i Contingut de la norma.

La Universitat Federal de Rio de Janeiro (UFF) té majoritàriament films documentals en una llengua directa, però expositiva, i necessita desenvolupar també els altres llenguatges dels documentals, diversificant temes i aproximacions estètiques i possibilitant experiències a partir de llenguatges mediadors a fi de facilitar el procés comunicatiu, cognitiu i d'aprenentatge. El fons audiovisual de la NAV/UFF va més enllà de la publicitat institucional i serveix un mosaic d'aspectes científics i com a espai d'opinions convergents i divergents; en el context acadèmic no hi té cabuda un discurs unívoc, ja que també compta amb el registre de manifestacions populars, sindicals i estudiantils, debats, moltes vegades formant part de

la crítica i l'opinió pública. També mostra els orígens de la Universitat, la seva vocació d'interiorització, duent l'ensenyament cap a les regions de l'interior, el seu compromís amb la comunitat i amb la societat en general, conduint la discussió de temes sobre la política nacional, i el seu procés d'expansió i modernització en el temps. El fons audiovisual del NAV/IACS/UFF obtindrà una major visibilitat acadèmica del seu potencial informatiu creant una interfície amb altres òrgans de la UFF, com és el cas de l'Arxiu Central del NDC de la UFF, mitjançant els seus instruments de recerca, bases de dades, via Internet, en un complex multimèdia amb textos, imatges fotogràfiques i imatges en moviment que, combinades, es convertiran en una gran font hipertextual acadèmica d'informacions històriques i científiques.

RESUMEN

Se critica la Norma Internacional de Descripción Archivística (ISADG) en lo que a la representación de documentos especiales se refiere, sobre todo en formato audiovisual, en una estructura relacional de sentido o espacio informacional académico (representación multinivel). Se busca la construcción conceptual de los recursos informacionales presentes en la archivística, el cine, el periodismo y la historia mediante una conexión interdisciplinar con las ciencias de la información respecto a la normalización de la representación del film documental institucional, y se destaca su potencial como fuente testimonial de carácter histórico-administrativo y científico asociada a las tecnologías de la información. Este trabajo se basa en la ISADG en cuanto a la determinación del nivel de descripción y los elementos descriptores, y aporta nuevas herramientas para la técnica descriptiva nacional ante los retos comunicativos de un mundo cada vez más globalizado.

RÉSUMÉ

Dans cette communication l'auteur aborde l'International Standard of Archivist Description - ISAD (G) en tant que représentation de documents spéciaux, en particulier audiovisuels, dans le cadre d'une structure relationnelle adoptant un sens ou un espace informationnel académique - une représentation multi-niveaux. L'auteur cherche à établir une construction conceptuelle des ressources informationnelles de l'Archivistique, du Cinéma, du Journalisme et de l'Histoire d'une façon interdisciplinaire en rapport avec les Sciences de l'Information, à la recherche d'une standardisation de la représentation du film documentaire institutionnel, en soulignant la force en tant que source-témoignage historique-administratif et scientifique, associé aux technologies de l'information. Ce travail cherche à suivre l'ISAD(G), en déterminant le niveau de description et les descripteurs, et en établissant de nouveaux outils pour une technique nationale de description face aux défis de la communication dans un monde plus globalisé.

SUMMARY

The International Standard of Archivist Description - ISAD (G) is problematized in relation to the representation of especial documents, especially the audiovisual, in a relational structure of academic informational sense or space - a multilevel representation. It seeks the conceptual construction of the informational resources of Archivist, Movies, Journalism, and History in an interdisciplinary connection with the Information Science, in relation to the standartization of the representation of the Institutional Documentary Film, highlighting its potential of Historic-administrative and Scientific source of testimony, associated with the technologies of information. This work is going to follow the ISAD (G), determining the level of description and descriptive elements, allowing new tools to the national descriptive technique, facing the challenges of communication in a world more globalized.